

Pohádka o tom, jak myšky neuměly počítat

Chaloupka pod pařezem byla stará. Při dešti začínalo dřavou střechou do světnice nepříjemně kapat. Jako právě teď. Venku lilo jako z konve. Myšky, které v chaloupce bydlely, se krčily u okna.

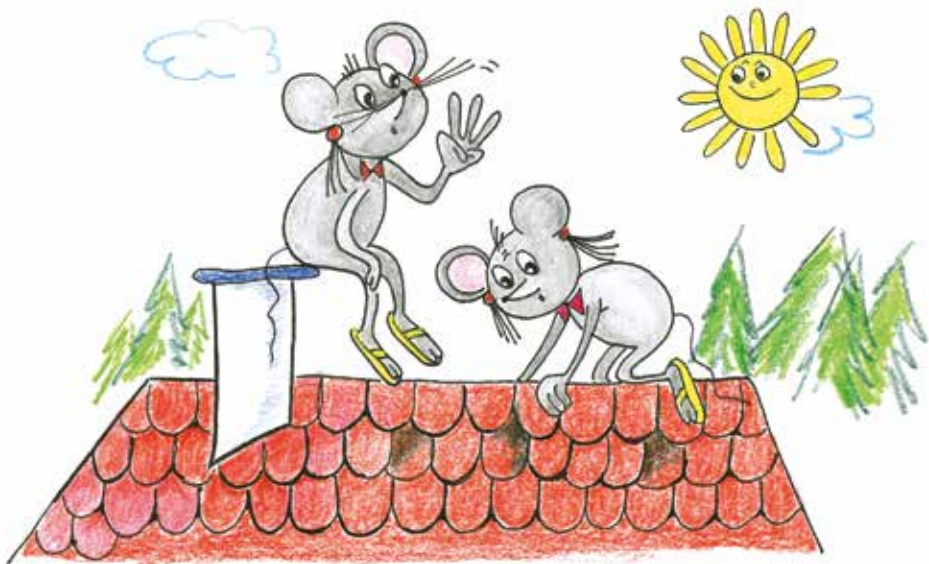
„Brrr“, otřásla se Vendulka, „ještě štěstí, že máme domeček trochu schovaný pod pařezem a tolik nám na střechu neprší“.

„Ale stejně,“, mínila druhá myška, „až v ní budou ještě větší díry, voda nás vyplaví. A Vendulko, ty víš, že vůbec neumíš plavat!“

„Ty taky neumíš plavat, Emilko“, urazila se Vendulka. Obě se starostlivě zadívaly na strop. Kývaly se tam dvě veliké kapky a rychle se zvětšovaly. Ještě kousek a ještě kousek a...

„Pozóóó!“ vykřikla Emilka a bleskurychle se schovala pod stůl.

Bác! Vendulka se svalila na zem, mokrá jako...jako myš. Z kapky je louže, zalézá pod skříně i pod postýlky a zlomyslně se směje: „A takhle k vám budu chodit na návštěvu pořád, vy hloupé myši, hehehehe.“

Sotva bylo po dešti, sedly si myšky před chaloupku a přemýšlely. Pak vstaly a přemýšlely ve stoje. Když ani to nepomáhalo a na nic nepřišly, začaly chaloupku obcházet a při tom stále přemýšlely.

„Hmmm“, řekla nakonec Vendulka, „mám nápad!“

„Já mám také nápad“, pochlubila se Emilka, „opravíme střechu!“

Vylezly nahoru, aby se podívaly, co s ní. Střecha byla ze šupin smrkových šišek. Na první pohled bylo jasné, že je třeba všechny staré vyměnit za nové. Začaly počítat a měřit, ale ne a ne se dopočítat. Vendulka uměla počítat jen do pěti a Emilka dokonce jenom do čtyř.

„Dobrý den, sousedky“, ozvalo se pod nimi před chaloupkou. Stojí tam vychytralá lasička Raduna.

Malá černá očka jí zvědavě šmejdí kolem dokola. „Copak děláte na té střeše?“

„Ále“, křikla dolů Emilka, „počítáme šupiny na novou střechu!“

„A kolik jich potřebujete?“ haleká zezdola Raduna.

A myšky počítají: jedna, dvě, tři, čtyři, pět. „Je jich víc než pět zepředu“, řekla Vendulka.

„A víc než čtyři zezadu“, řekla Emilka.

Lasička se směje, až se za břicho popadá. „Že vy jste, holky, nechodily do školy?“

Myšky opravdu do školy nechodily. Počítání do pěti jim zatím docela stačilo.

„Víte co, já vám ty šupiny spočítám,“ nabídla se Raduna, „Hned vám je u veverky objednáám. Vy mi pak zaplatíte za každou šupinu náprstkem medu. Víím, že jste ho dostaly od lesních včel celý soudek.“

Myšky se zamyslely. Soudek medu opravdu měly schovaný v komoře. Pekly z něj medové perníčky, kterými platily za všechno, co potřebovaly k životu v lese. Ale co, řekly si nakonec, jistě nám ještě hodně medu zbyde. Šupin je sice víc než pět zepředu a víc než čtyři zezadu, ale střecha zase není tak veliká. Slezly ze střechy a plácly si s lasičkou na čestné slovo.

Raduna vyskočila na střechu, až se domeček zakymácel. Myšky neviděly, jak se lstivě pochechtává, když šupiny spočítala. Bylo jich rovných padesát.

„Je jich přesně sto!“ zalhala lasička a ani se přitom nezačervenala.

„Sto?“ užasly myšky, „to bude sto náprstků medu?“

„No samozřejmě,“ prohlásila Raduna, „ani o jeden míň!“

Myšky sice přesně nevěděly, kolik je „sto“, ale hned je napadlo, že je to hodně.

Chvilí si šuškalý a pak Vendulka řekla: „Tak dobře, Raduno, objednej u veverky šupiny a my ti dáme med.“ Lasička běžela za veverkou. Ta právě seděla na větvi, loupala šišku a pochutnávala si na semínkách, která z ní vybrala. Šupiny házela na zem. Byla jich pod stromem už pěkná hromádka.

„Ahoj,“ zavolala na ni lasička, „máš dneska nějaký opelichaný ocásek!“ A vyplázla na veverku jazyk. Veverka se zamračila a vysypala na Radunu celou hrst šupin. Lasička je bleskurychle posbírala a pelášila zpátky k myší chaloupce.

„S veverkou bylo těžké pořízení,“ stěžovala si, „nechtěla mi žádné šupiny prodat. Nakonec jsem je přece jen dostala, ale byly drahé, moc drahé. Budete muset připlatit.“ Vysypala šupiny na zem. „Je jich přesně sto, můžete si je přepočítat.“

„Jedna, dvě, tři,“ počítala Vendulka „čtyři, pět...sto“.

„Jedna, dvě, tři, čtyři, ..sto“, počítala Emilka.

„Tak vidíte“, prohlásila Raduna, „a teď přineste soudek“.

Vendulka přivalila soudek s medem a Emilka tři prázdné sklenice. Raduna vytáhla náprstek.

„Jeden, druhý, třetí, čtvrtý“, počítaly společně, „pátý“, a dál už myšky jenom přihlížely, jak lasička přelévá med z jejich soudku do první, pak do druhé a nakonec do třetí sklenice.

„Devadesát“, řekla nakonec lasička a vyškrábla poslední slzu medu, „budete mi dlužit ještě deset náprstků!“ Olízla si packu a vycenila na zaražené myšky zuby. „Tak, a teď mi pomozte odnést sklenice do mého domečku na druhé straně paseky. A hybaj!“

Vendulka s Emilkou bezradně sedí s prázdným soudkem před chaloupkou. Ze střechy je pozoruje sojka. „Ta vás ale napálila,

Raduna jedna vykutálená“ povídá a kroutí hlavičkou, „těch šupin máte jenom čtyřicet. A těch náprstků bylo dvě stě.“

„Čtyřicet je méně než sto?“ zeptala se Vendulka.

„Dvěstě je víc než sto?“ hlesla Emilka.

Měly z toho počítání úplně zamotané hlavy. Devadesát, padesát, čtyřicet, nebo dvěstě...pro myšky to bylo všechno úplně stejné, protože uměly jen do pěti a do čtyř.

„Nebudte smutné,“ řekla sojka, „dovedu vás k někomu, kdo vás naučí počítat, že budete koukat.“ Sojka měla přehled, jako všechny sojky, které v lese dávají pozor na pořádek. Odvedla myšky k tůni, kde bydlely dvě žáby rosničky, Ivka a Evka. Houpaly se právě na lopuchových listech a jen tak pro radost si počítaly matematické příklady. Byly obě krásně zelené a vypadaly skoro stejně. Jen Ivka byla o trochu širší a Evka zase o trochu delší.

„Co vám můžeme spočítat?“ zeptala se ta kulatější, „umíme spočítat skoro všechno. Třeba kolik třísek na chaloupku, kolik malin se vejde do košíčku, kolik látky potřebujete na šatičky, kolik...“ Druhá rosnička mezitím rychle přepočítávala pulce v tůni.

„Potřebují se naučit počítat“, přerušila je sojka a postrčila Emilku s Vendulkou dopředu.

Rosničky se přestaly houpat. Chvilí poulily na obě myšky oči. Pak začaly skřehotat tak hlasitě, až si Vendulka zacpala uši. „Ano, ano“, volaly jedna přes druhou, „my vás to naučíme! Všichni po nás chtějí něco spočítat, ale nikdo se nechce počítání naučit“. Žabky měly opravdu radost a hned se pustily do vyučování. Odněkud vyčarovaly počítadlo s kuličkami z borůvek. Mohlo se začít. Ivka milovala sčítání a odčítání, kdežto Evka si užívala spíše dělení a násobení. Výuka trvala celý týden. Teprve když myšky uměly bez chyby počítat dopředu i dozadu, nahoru i dolů, byly rosničky spokojené. To se ví, taková kouzla s čísly jako Evka s Ivkou myšky nedokázaly, ale věděly, že teď už je nikdo neošidí. Žabky si vylezly zpátky na své lopuchové listy. Už se těšily, jak si spolu zase budou počítat matematické hádanky.

Vendulka s Emilkou poděkovaly, ale Emilce pořád něco vrtalo v hlavě. „A dá se spočítat úplně všechno? Třeba i kolik je v noci na obloze hvězd?“ zeptala se.

Rosničky malinko posmutněly. „Všchno přece jenom ne, Emilko,“ povzdychla si Ivka, „třeba zrovna ty hvězdy na nebi. Vstávají a chodí

si spát, jak se jim zachce. Některé hned zvečera, jiné kolem půlnoci a některé až k ránu. Copak je to za pořádek? Jak je máme potom spočítat všechny najednou?“

Myšky se zvesela vracely do chaloupky. Cestou počítaly kopretiny, kamínky na cestě, zvlášť velké a zvlášť malé, šišky na stromech a motýly nad pasekou. Ještě pár kroků a budou

doma. Ale ouha! Před chaloupkou se rozvaluje Raduna.

„Ale, ale,“ šklebí se na ně jedovatě „slečny se uráčily z výletu? Dlužíte mi ještě deset náprstků medu, a protože jsem tu na vás musela čekat, dáte mi jich rovných dvacet!“

Myšky vykulily oči: „Dvacet?“

„No co koukáte, hlupky“, spočítala jsem to správně“, odsekla lasička a zatvářila se zle. Sojka na střeše se rozkřičela na celé kolo. Křik přilákal veverku, zajíce, dva ježky a užovku.

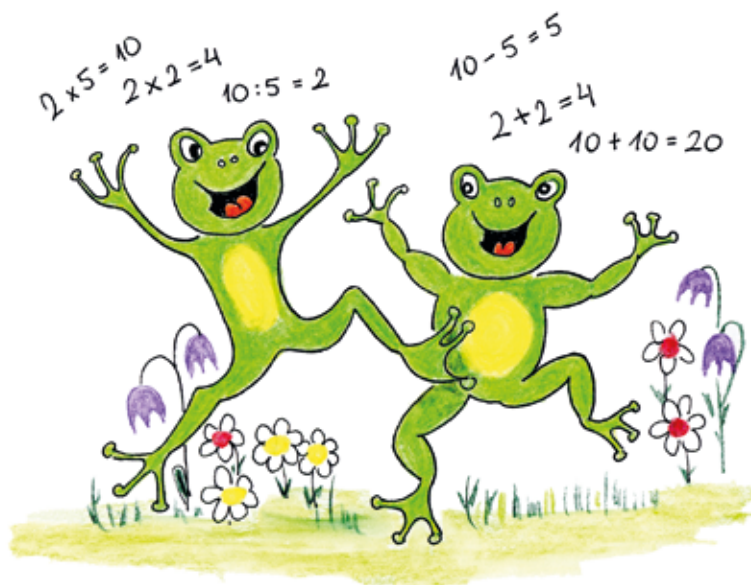
„Spočítala jsi to špatně, Raduno, nic ti nedáme“, řekla odvážně Vendulka a srdce měla strachy až v krku.

Lasička se smíchy svalila na zem. „Ty to zrovna tak víš,“ smála se Raduna, „vždyť ty umíš počítat sotva do pěti!“

Veverka, zajíci, oba ježci a užovka vypadali nerozhodně. Raduna se chtěla ukázat a povídá: „Já mám pravdu, protože umím počítat ze všech nejlíp“.

„Tak když umíš počítat ze všech nejlíp, spočítej hvězdy na obloze“, navrhla Emilka. Veverka, ježci i užovka byli zvědaví a tak Raduně nezbylo než souhlasit. O kontrolu požádali sovu. V noci vidí nejlépe, je moudrá a počítat umí také dobře.

Sotva slunce zapadlo za poslední smrky, shromáždili se všichni na palouku. Raduna si lehla na zem, aby ji nebolelo za krkem a začala počítat. Vypadalo to jako nic. Začala z jednoho konce, počítá, počítá, a zatímco se dopočítala doprostřed, rozsvítily se na začátku další

hvězdy. Jedny vyšly, druhé šly spát. Raduna se vztekala, ale musela začít zas od té první. A znovu a znovu. Konečně spočítala všechny hvězdy nad paloukem. „Je jich sto“, zaprskala na sovu, „Můžeš si je přepočítat“.

„Kdepak, Raduno,“ povídá sova, „už jich není sto, koukej, vyšly další hvězdy. Nikdy je nespočítáš.“

Veverka hodila po lasičce šišku: „Podvodnice, podvodnice!“ Ježci se rozesmáli.

„Počítáš špatně, a proto Ti už myšky nic nedluží. A opovaž se ještě někdy někoho ošidit!“ rozhodla rázně sova. Lasička chtěla něco odseknout, ale pak se podívala na její silný zobák, na pařáty s ostrými drápy, a jenom něco zahuhlala.

Myšky zavřely dveře od chaloupky a vklouzly do postýlek. Zítra opraví střechu, ale před tím si pořádně spočítají, jestli jim ještě nějaké ta šupina nechybí.

Jak se Bédovi nechtělo z hnízda

V

rabčáci měli odjakživa veselý a bezstarostný život. K snědku se vždycky něco našlo a s úpravou svých domečků si nedělali těžkou hlavu. Svá rozježená hnízda stavěli, kde se dalo. A že se na starém domě vždycky nějaké to šikovné místo našlo. To se ví, úplně bezpečné místo to nebylo. Ale kde ostatně také je? Tak třeba kočka. Ke starému domu patřila mlsná a nafoukaná kočka Valérie. Bylo třeba se mít na pozoru, ta by si možná na vrabčákovi ráda pochutnala.

Ale neupravení vrabčáci se tím příliš netrápili. Malí vrabci se v hnízdě strkali a křičeli jeden přes druhého: „Čimčaráda čim, já, já, já chci jíst! Já první!“ Natahovali krky div, že z hnízda nevypadli. U vrabců nebylo sice příliš uklizeno, ale zato tu bylo veselo. Jakmile malí jen trochu povyrostli, už se všichni hrnuli z hnízda. Všichni? Ale ne, podívejme se, kdopak to tam ještě sedí? V hnízdě se rozvaluje malý vrabčák Bedřich. Pro maminku je to Běda, a když je obzvlášť roztomilý, čechrá mu peříčka a říká mu Beďulko. Je ze všech vrabčích dětí nejroztomilejší. Je to maminčin mazlíček.

Bedřichovi se v prázdném hnízdě náramně líbí. A kam by také chodil? Je snad blázen, aby teplé hnízdečko opouštěl?

„Nenene“, řekl si Běda, „tady je dobře a já se odsud nehnu“.

Rozvaloval se tedy dál v hnízdě, natahoval krk a otevíral zobáček: „Mám hlad, mám hlad!“ volal.

Maminka s tatínkem se snažili. Ostatní vrabčí rodiče si už dávno užívali klidu. Poskakovali družně na dvorku, štěbetali, smáli se a vířili kolem sebe prach, až se upravené vlaštovky hlasitě pohoršovaly. Jen Bédovi rodiče stále sháněli pro své poslední dítě něco na zoubek. Bylo to báječné! Běda se už nemusel s nikým dělit, všechno jídlo bylo jen a jen pro něj. Zatímco se ostatní mladí vrabci cvičili v létání, hopsali, zobali a učili se utíkat před kočkou, Běda si to užíval. A spokojeně tloustnul.

„Jak ten náš Beďulka hezky papá“, radovala se paní Vrabčáková a strčila Bédovi do zobáku půlku rohlíku. „a jak roste!“